

„Met plezier, juffrouw!”

„Nu juf, erger je maar niet,” zeide de dokter. „Mijn neef is een kunstenaar, dat weet je, en zulk volk is altijd verbazend slordig en onregelmatig; 't plast met het water en laat alles slingeren.”

„Erger dan u 't doet kan 't moeilijk, dokter! Kijk, daar ligt nu waarlijk uw hoed en daar uw stok. Waarvoor heeft men toch standaards in den gang staan? Ik heb er anders met mijnheer wel op gerekend, want ik denk altijd zoo oom, zoo neef! Het bloed kruipt waar het niet gaan kan en de appel valt niet ver van den boom.”

„Nu, juffrouw, 't zal wel meevallen, denk ik,” zeide Frank.

Zoodra hij met menschen sprak die het niet over de kunst konden hebben, klonk zijn stem veel natuurlijker en eenvoudiger. De weg, dien juffrouw Bol den logé van haar mijnheer liet maken, ging langs een heldergeschuurde trap met drie op elkander liggende loopers bezet; de logeerkamer was blijkbaar van de zolder afgeschoten en zag tot Frank's teleurstelling op de dorpstraat uit; zij maakte toch een gezelligen en helderen indruk, ondanks het hoogst eenvoudige meubilair.

Juffrouw Bol streek hier en daar met haar vinger langs, om te zien of er misschien nog ergens een stofje was blijven liggen en zag toen met welgevallen rond.

„'t Is alles wat wij hebben, mijnheer!” verklaarde zij. „'t Zal u wel wat simpeltjes voorkomen, maar ziet u, de dokter is een eenzelve mensch; hij houdt om zoo te zeggen nooit logés zelfs niet uwes Ma en nu heb ik 't maar ingericht zoo goed en zoo kwaad als het kon.”

„Nu juffrouw Bol, ik vind 't keurig, zoo recht inkeurig en ik houd van keurigheid . . . in mijn slaapkamer.”

„Mijnheer zal 't in Amsterdam wel anders gewoon zijn,” vervolgde de juffrouw, innerlijk geveid door de goedkeuring van haar gast, „daar zijn de menschen zoo precies.”

„'t Kan niet halen bij u, juffrouw Bol.”

Toen Frank een kwartier later bij zijn oom terug kwam, zeide deze lachend: „Wel neef, 't zal niet lang duren of je krijgt hier den naam van een echten Don Juan, die de zielerust van alle Duinwijksche schoonen komt verstoren. Eerst die twee reizigsters en nu mijn eerbare huishoudster.”

„Hoe zoo, oom?”

„Je hebt haar conquête gemaakt! Geheel en al. Zij kwam me hier een lofrede op je houden, van belang. Wat een nette mijnheer is dat en zoo in de puntjes, alles even fijn. Hij pakte zijn valies uit en rangeerde alles zoo keurigjes, op de waschtafel, zijn borstels, zijn fleschjes zoo heel anders dan u, die smijt het maar neer. Waar het terecht komt, daar komt het terecht!”

„Zoo ziet u oom! Wat een verschil er bestaan kan tusschen principes en handelingen van een mensch. Ik haat netheid met een hartgrondige haat en ik ben in mijn privaatleven zoo ordelijk als een kostschoolmeisje en u dweept er mee en is in de practijk slordig en nonchalant!”